

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κώτῳ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύσασθαι ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταχυίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γυναῖκες καὶ ἄνθη - Ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Γυναῖκες ποιήτριαι : Ἑλένη Βακαρέσκου (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ ἐνρξίς εἰς τὴν Σορβώνην τῆς κ. Gurie. (Ἀνταπόκρισις Ζ. Παπιντωνίου). — Τὸ μαραμμένον κρίνον (μυθιστόρημα τῆς κ. Κ. Παρρέν. — Μαθήματα Ἐπιγγελματικῆς Σχολῆς. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγῆ. Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς : Ἡ Σαβὰ (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΗ

Τὸ κοινὸν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν πλασμάτων τῆς δημιουργίας ; Ἡ καταγωγή, τὸ χρῶμα, τὸ σχῆμα, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς, αἱ ιδιότητες ; Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Τὸ ἄνθος εἶναι ἓνα ὠραῖον μέρος τοῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ζῆ πολὺ ὀλίγον, σκορπίζει μῦρα καὶ ἀρώματα καὶ ἔπειτα ἀποθνήσκει. Αἱ γυναῖκες εἶναι πλάσματα ἀνθρώπινα, γεννῶνται ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ δὲν φυτρῶνουν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ζοῦν περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἀκόμη, καθ' ὅλας τοῦ κόσμου τὰς στατιστικάς.

Διατί λοιπὸν ἡ ἐπιμονὴ μερικῶν ἀνθρώπων νὰ τὰς παρομοιάζουσι μὲ τὰ ἄνθη ; Διότι λέγουσι, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ἀδύνατα, λεπτοφυῆ καὶ εὐθραυστα πλάσματα. Αὐτὸς ποῦ ἐξεστόμενος πρῶτος τὴν οὐτοπίαν αὐτὴν εἶπε βεβαίως ἀσυνειδήτως κατὶ, τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησεν, ὅπως κυκλοφοροῦν τὰ ψεύτικα νομίσματα, τὰ ὁποῖα περνοῦν γιὰ ἀληθινά.

Ἄλλὰ τί ἀδύνατον πλάσμα εἶναι αὐτό, ποῦ σηκώνει νεώτατον ἀκόμη, μόλις δέκα πέντε χρόνων, ὀλόκληρον ἄνθρωπον μέσα του ἐπὶ ἐννέα μῆνας, ποῦ χύνει τὸ αἷμα του καὶ ὑποφέρει τοὺς πλέον τρομεροὺς πόνους διὰ νὰ γεννήσῃ τὸν

ἄνθρωπον αὐτόν, ποῦ τὸν τρέφει κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ζωῆς του μὲ ὅ,τι ἔχει γλυκύτερον καὶ ζωτικώτερον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῆς ζωῆν, ποῦ τὸν περιθάλλει νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ τὸν περιποιεῖται ὄχι μόνον ὡς βρέφος καὶ νήπιον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπον ἔφηβον καὶ ὄριμον καὶ γέροντα ἀκόμη.

Ἡ μήπως τοῦλάχιστον ἡ ἀνθρωπότης ὄλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἐποχῶν, ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπήλλαξεν εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκειται κάθε ὑπαρξίς ζῶσα ; Ἀπὸ αὐτοῦ τοὺς πρωτοπλάστους ἀκόμη, κάθε πρᾶγμα κκκόν, ἀλλὰ καὶ κάθε δύναμις καὶ ἐπιρροὴ μεγάλη ἀπεδόθη εἰς τὴν γυναῖκα. Διατί ἔπταισεν ὁ Ἀδάμ ; Ἡ Εὐὰ τὸν παρέσυρεν. Καὶ ὁ Σολομών, ὁ ποιητὴς βασιλεὺς, ὅταν ἔγραφεν ὅτι ἡ καλὴ γυναῖκα πρέπει νὰ σηκόνεται τὸ πρῶτὸ μὲ τὰ ἄστρα καὶ νὰ ἀρχίζῃ νὰ ἐργάζεται μετ' ἧς δουλίας τῆς καὶ νὰ παύῃ τὴν ἐργασίαν μετ' ἧς λύχνους, τὴν ἐξελάμβανεν ἄρα γε διὰ πλάσμα ἀδύνατον καὶ εὐθραυστον καὶ τρυφερόν, ἢ μετεχειρίζετο τὸ ἐκ χιλιῶν γυναικῶν χαρέμι του ὡς ἓνα εἶδος πλουτοφόρου βιομηχανίας — τότε ἐργαστάσια δὲν ὑπῆρχαν — διὰ νὰ αὐξάνῃ τὸν πλοῦτόν του καὶ πολυπλασιάσῃ τοὺς θησαυροὺς του ;

Καὶ οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι ἄρχοντες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ποῦ ἔστειλαν τῆς κόρες των εἰς τὴν πηγήν, ἡ ὁποία ἀπέιχε συχνὰ ὄραν ἀπὸ τὴν πόλιν, γιὰ νὰ φορτώνωνται τῆς στάμνες μετ' ἧς νερὸ καὶ νὰ τὸ φέρουσι εἰς τὴν πόλιν, ἢ τῆς ἔστειλαν νὰ θερίσουσι καὶ νὰ ὀργώσουσι, ἢ τῆς μετεχειρίζοντο δι' ὅλας τὰς βιομηχανίας, ποῦ ἐγίνοντο τότε εἰς τὸ σπιτί, τὰς ἐξελάμβαναν λοιπὸν διὰ πλάσματα ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατα ;

Ἡ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ποῦ τῆς εἶχαν δι' ὅλας τὰς οἰ-

κικκς βιομηχανίας και τας έσκληραγωγούσαν —οί Σπαρτιζται— άπαράλλακτα, ύπως και τούς άνδρας και άνέθεταν εις αυτάς όλα τά γεωργικά έργα, τας έθεώρησαν και τας μετεχειρίσθησαν ποτέ ως εϋθραυστα και αδύνατα πλάσματα; "Η ό μεσαίων ποϋ τας έκαλει μέσκα εις τούς πύργους και τας άφρινε να εργάζωνται και να διαχειρίζωνται όλον τόν οικογενειακόν πλοϋτον, και να άμύνωνται κατά έχθρών και επιδρομέων και να γράφουν νόμους και να σχηματίζουν δικαστήρια και να έξασκούν και δικαιώματα άκόμη πολίτου, τας έθεώρησέ ποτε αδύνατα και τρυφερά πλάσματα;

"Η ό χριστιανισμός, ποϋ τας μετεχειρίσθη διὰ να φέρη ένα θεόν εις τόν κόσμον και ποϋ τας έξαπέλυσεν έπειτα ως ισραηποστόλους και μάχτρους διὰ να κυρήξουν τήν νέαν θρησκείαν και τας είδεν άνερχομένας εις τό ιερώμα και εις τήν άγχόνην τας έθεώρησεν εϋθραυστα και αδύνατα πλάσματα;

"Η οι πολιτικοί νόμοι, προκειμένου να εισπράξουν φόρους και να ζητήσουν ευθύνας και να αποδώσουν τό δίκαιον, τας έθεώρησαν ποτέ αδύνατα και τρυφερά πλάσματα και δεν τας μετεχειρίσθησαν άπαράλλακτα ως και τούς άνδρας;

"Η ή ποινική νομοθεσία δεν ύπήρξεν εξ ίσου άμείλικτος προς τήν γυναίκα ως και προς τόν άνδρα, και ή φυλακή, τὰ καταναγκαστικά έργα, ό θάνατος υπό τας πλέον φρικώδεις και βασανιστικάς του μορφάς δεν ύπήρξεν ό κληρος της διὰ τό έγκλημα, ύπως και διὰ τόν άνδρα.

"Αλλά και διὰ τὰ βασιλικά διαδήματα και στέμματα άκόμη, εις κάθε λαόν και εις κάθε έποχήν έθεωρήθησαν τὰ γυναικεία κεφάλια αδύνατα, από τής βασιλίσσης Σαββ και τής Σεμιράμιδος και τής Κλεοπάτρας μέχρι τής "Ελισάβετ τής "Αγγλίας και τής Αικατερίνης τής Μεγάλης;

Και ύπήρξεν εις δρασην και εις ενεργητικότητα και εις διοικητικό μυκλό πολλοί άνδρες βασιλείς μεταξύ τών χιλιάδων τοιούτων ποϋ θά ήμπορούσαν να συγκριθούν με τας γυναικείας αυτάς, με τας μεγάλας αυτάς βασιλίσσας; "Η άπέραντος ρωσική αυτοκρατορία δύο και μόνον αριθμεί μεγάλους αυτοκράτορας, Πέτρον τόν Μέγαν και Αικατερίνην τήν Μεγάλην.

Και εις τόν πνευματικόν άκόμη κόσμον, αί γυναίκες με όλα τὰ εμπόδια, τὰ όποια εις κάθε βήμά των θέτει εμπρός των ή πρόληψις, κατώρθωσαν να διακριθούν όχι ως αδύνατα και εϋθραυστα πλάσματα, αλλά ως εξ ίσου ισχυρά πνευματικώς, ύσον και σωματικώς. "Εδω εις τήν "Ελλάδα, εις τας "Αθήνας άκόμη ποιος ύπήρξεν ό αίων ό πλέον δοξασμένος, άν όχι εκείνος, τόν όποιον έσφράγισε με τήν σφραγίδα τής μεγαλοφυίας της μία γυναίκα: ή "Ασπασία.

Και εις τας ωραιάς τέχνας, τήν ζωγραφικήν και τήν γλυπτικήν, ποια φέρονται έφευρέται και έπινοηται αυτών άν όχι αί γυναίκες. Και εις τας επιστήμας και τήν ρητορικήν ήσαν αδύνατα πλάσματα λοιπόν αί "Υπατία και αί Αικατερίνα τής "Αλεξανδρείας και αί διάφοροι καθηγήτρια τών αρχαιοτάτων Πανεπιστημίων τής Βολωνίας; "Η και από τας νεωτέρας άκόμη ή "Αννα Καβαλέφσκη ή διασημοτέρα μαθηματικός του λήζκντος κίδωνος και καθηγήτρια

Σουηδικού Πανεπιστημίου και ή κ. Curie ή καθηγήτρια τής Σορβώνης και έφευρέτρια του ραδίου είναι πλάσματα αδύνατα και εϋθραυστα; "Ητό άλλο πλῆθος τών αναριθμητών γυναικων τών δύο κόσμων, ποϋ εργάζονται εις όλα άνεξιρέτως τὰ έργα, από τὰ χυδαία και χειρονακτική, μέχρι τών μάλλον πνευματικων και μάλλον έξευγενισμένων, είναι αυτά αδύνατα και εϋθραυστα πλάσματα; "Η αί αναριθμητοι χιλιάδες χιλιάδων μητέρες και σύζυγοι, ποϋ παλαιών ζών ηλόκληρον δάι να ιδρυσουν σπίτια και να μορφώσουν ανθρώπους και να στηρίζουν κουρασμένα βήματα είναι πλάσματα αδύνατα και εϋθραυστα.

Και αφού δεν είναι, διατί ή σύγκρισίς των αυτή με τὰ άνθη;

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

"Οχι ή τής ιδρύσεώς του, άλλ' ή έορτή, καθ' ήν γίνεται τό μνημόσυνον τών ιδρυτών και ευεργετών του. Διότι τό "Ασυλον είναι από τὰ όλίγα φιλανθρωπικά ιδρύματα, τὰ όποια ιδρύθησαν, έθεμελιώθησαν και προήχθησαν ήμέρα τή ήμέρα, χωρίς αρχικώς κεφάλαια, ούτε δωρεάς, ούτε κληροδοτήματα,

Κεφάλαιόν του πολύτιμον ύπήρξεν ή αυταπάρνησις και ή αγάπη προς τήν πάσχουσαν ανθρωπότητα μερικων κυριων, αί όποια άντι να σκορπίζουν πεντάρες εις τούς παντοειδεις αναπήρους τών δρόμων, έσκέφθησαν να τούς συναθροίσουν, να τούς τοποθετήσουν κάτω από μίαν στέγην και να τούς συντηρήσουν ανθρωπινότερα.

"Η πρώτη άπόπειρα δύο τριων πασχόντων επέτυχε, ό αριθμός τών ευεργετών και τών ευεργετουμένων ηξήησε, και σήμερα τό "Ασυλον, τό όποιον άπεκτησεν ιδιον ιδρυμα, στεγάζει εβδομήντα άνδρας και γυναίκας, έχει δε περιθάψει κατά τό διάστημα τής δεκαπενταετούς περίπου λειτουργίας του πλῆθος δυστυχων, εκ των όποιων πολλοί απέκτησαν τήν υγείαν των.

"Η έορτή αυτή τής 1ης Νοεμβρίου, καιτοι προσωρισμένη διὰ τὰ μνημόσυνα των νεκρων, ύμως είναι όλίγον πανηγυρική των τροφίμων του "Ασύλου. Είναι ή έπίσημος ήμέρα του έτους, καθ' ήν ή θρησκεία ένώνει υπό τόν μικρόν ναίσκον του ιδρύματος τήν προσευχήν τούτων με τήν των ιδρυτριων και ευεργετων των, καθ' ήν τό "Ασυλον ανθοστολιζεται, καθ' ήν όλοι οι ελαφρότερον πάσχοντες με τὰ έορτινά των παρίστανται εις τήν λειτουργίαν και εις τήν ύποδοχήν των επισκεπτων. "Ανδρες και γυναίκες όλοι έχουν τήν συγκίνησιν τής έπισήμου εις τήν εκκλησίαν παραστάσεως των, τής μουσικής εκτελέσεως των ύμνων και τροπαριων και έπιμνημοσύνων ευχων, τής κοσμικής έπειτα ύποδοχής, τήν όποιαν καθίστα λαμπροτέραν ή παρουσία τής Α. Μ. τής Βασιλίσσης, επιτίμου του "Ασύλου-προστάτιδος, άλλοτε όταν εύρίσκετο εις "Αθήνας.

"Αλλά και εκείνοι άκόμη τούς όποιους ό πόνος έχει καθηλώσει εις ένα κρεβάτι μαρτυρίου, και εκείνοι τήν ήμέραν αυτήν φαίνονται σαν περισσότερο ευχαριστημένοι, σαν να

πονοϋν και να πάσχουν όλιγότερον από άλλοτε. "Η χαρά, ή συγκίνησις, ή έλπις τής επικοινωνίας με πρόσωπα νέκ, τὰ παρηγορητικά λόγια των κυριων, όλα αυτά συντείνουν εις τό να λησμονούν τούς πόνους των και να αισθάνωνται κάποιαν άνακούφισιν.

"Επειτα τὰ άνθη, τὰ όποια άπλώνουν τήν ήμέραν αυτήν περισσότερο από άλλοτε τήν ποιήσιν των χρωμάτων και των άρωμάτων των παντου, τὰ χρυσάνθεμα και οι μενεξέδες και τὰ ωραία ρόδα ποϋ δεν άπαξιούν να στολιζουν τραπέζια αρρώστων και να πλέκωνται εις ωραίες γυρλάντες επάνω εις στήθη, εις τὰ όποια σιγούν με τήν εμφάνισιν των οι στεναγμοί, τὰ άνθη προσθέτουν πολυ εις τήν χαράν και τήν παρηγορίαν των δυστυχων.

Χαράν! "Αλλ' έχει άρα γε θέσιν ή χαρά εις ένα "Ασυλον "Ανιατων; Και είναι αλήθεια εκείνο τό όποιον είχε γραφή άλλοτε, ότι αυτός ό τίτλος άφαιρεί πᾶσαν έλπίδα, πᾶσαν χαράν από τούς εισαγομένους εις αυτό;

Το "Ασυλον είναι πάντοτε άσυλον. Και νομίζω ότι άν εις τήν λέξιν αυτήν δεν εγκλείεται ή χαρά ύπάρχει ύμως ή έλπις και ή ανακούφισις διὰ κάθε δυστυχίαν. Κάθε πτωχός και έρημος, όπου πονεί, αλλά και συγχρόνως πεινά και κρούνει, και ζή μέσα εις τήν ρυπαρότητα και τήν εγκυτάλειψιν και τήν αθλιότητα και τήν στέρησιν ιατροϋ και φαρμάκιων, δεν ήμπορεί παρά να θεωρη τό "Ασυλον ως σκνίδα σωτηρίας. "Εκει ένα καλό και θερμό και καθαρό κρεβάτι τόν περιμένει και τροφή υγιεινή και θρεπτική και ιατρος και φάρμακα και προστασία και περιθαλψις. "Εκει μία αγάπη χριστιανική, μία συμπάθεια και στοργή οικογενειακή, κάτι ποϋ μόνον εις τας γυναικείας ψυχάς ύπάρχει και ακμάζει και άνθει, τόν συμπονει και τόν παρηγορεί και τόν συνδράμει.

Και δι' αυτό άν τό "Ασυλον, άντι να είναι μικρόν και μόλις συντηρούμενον ιδρυμα, ήτο δέκα, είκοσιν, εκατόν φορές μεγαλύτερον, δεν θά ύπήρχαν βεβαίως ούτε άνάηρηι εις τούς δρόμους, ούτε δυστυχεις άηληπισμένοι μέσα εις τρώγλας άποθνήσκοντες όχι μόνον από πόνους, αλλά και από πείναν και αθλιότητα και εγκυτάλειψιν.

Και εις αυτό ακριβώς τείνουν αί προσπάθειαι του συμβουλίου των Κυριων και τής δραστηριοτάτης προέδρου του "Ασύλου κ. "Ελένης Νεγρεπόντη. Εις τό να εξασφαλισθή οικονομικώς ή διατήρησις του "Ασύλου, εις τρόπον ώστε να εύρήνη και αυτό τήν έκτασιν του και να δύναται να στεγάση και παρημυθήση κάθε αθλιότητα φυσικήν και κάθε πάθησιν από εκείνας ποϋ τελειώνουν μόνον με τήν ζώνη του ανθρώπου.

Σήμερα τό "Ασυλον εκτός του κτιρίου του ελαχίστους έχει πόρους και χωρίς τήν έξαιρετικήν δρασην μιζς προέδρου, ή όποια δεν διοικεί μόνον, αλλά και ζητεί και εύρίσκει χρήματα, βεβαίως ό αριθμός των ασθενων δεν θά είχε αυξησει τόσο, άλλ' ούτε ή λειτουργία του θά ήτο τόσο τελεία υπό πᾶσαν έποψιν. "Αλλ' ή δραστηριότης τής κ. "Ελένης Νεγρεπόντη και αί ενεργειαι του Συμβουλίου δεν ήμπορούν να εξασφαλίσουν περισσότερο από τήν καθημερινήν συντήρησιν του. Μένει λοιπόν εις τούς πλουσίους φιλανθρώπους, μένει εις τούς ευερ-

γέτας τής ανθρωπότητος είτε με δωρεάς γενναίας εν ύσφ ζούν, είτε και με πλούσια κληροδοτήματα να επεκτείνουν τόν κύκλον και τήν δρασην του "Ασύλου, του μόνου ιδρύματος, ποϋ θά ήμπορούσε να απαλλάξη τήν πόλιν μας από τήν άνάτον πληγήν τής θέας τόσοων έπαιτων αναπήρων εις τούς δρόμους, οι όποιοι ντροπιάζουν τόν πολιτισμόν μας και αποτελούν ένα δείγμα άνυπάρκτου εις τόν τόπον μας εγωϊσμού και άδιαφορίας προς τούς δυστυχεις.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ

Το όνομα, με τας ευήχους συλλαβας τής "Ελένης Βακαρέσκου μας εινε γνωστόν. Μας ένθυμίζει τας Ρουμανικάς παρχούσεις. "Ηδη τρισένδοξος, από παλαιόν ευγενή οικογένειαν, έμεγάλωσε μαζή με τήν πατρίδα της, έζησε με τας δόξας της, με τας λύπας της, έστάθη σχεδόν εις τας βαθμίδας ενός θρόνου άν και πολυ του τόπου της, άνήκει ύμως τό όνομά της εις τήν γαλλικήν φιλολογίαν. Γεννηθεϊσα εις τό Βουκουρέστι ή "Ελένη Βακαρέσκου θεωρεί τὰ ρουμανικά ως τήν αποκλειστικώς ιδιαιτέραν της γλώσσαν, τήν γλώσσαν τής μελαγχολίας της, τής μονώσεώς της' άλλ' άντραφεϊσα εις Παρισίους, γαλλικά γράφει τὰ περισσότερα των έργων της. "Αν και τίποτε εις τήν άνατροφήν της δεν τήν είχε ιδιαιτέρας έτοιμάσει, ή έπιρροή ύμως του πάπου της, του ποιητου "Ιωάννου Βακαρέσκου, ή θέλησίς της να μη ζήση ζών συνήθη, ή πολυμαθειά της και ή αισθησις όπου είχε πάντοτε διὰ τό ωραϊον, είχαν διατηρήσει εις αυτήν ζωηράν τήν κλίσιν της διὰ τήν ποιήσιν.

Κανεις δεν άγνοεί τό μεγάλο αισθημα, τό όποιον διὰ πολιτικούς λόγους δεν έπραγματοποιήθη και τό όποιον προεκάλεσε τήν εμφάνισιν της εις τόν κόσμον των γραμμάτων. Είχεν ανάγκην να λησμονήση, και τὰ Τραγούδια τής Αδύης έφάνησαν. "Η συγγραφεύς ήτο δέκα έννέα ετών. "Η Γαλλική "Ακδημία τὰ έβράβευσε. Και άν και ή πριγκήπισσα "Ελένη άρέσκεται σήμερα να μεταχειρίζεται διὰ τό πρώτον βιβλίον της τήν έκφρασιν «παιδί νόθον τό όποιον θά ήθελε να αποκηρύξη» ή επιτυχία αυτή τήν ενεθάρρυνε. "Η ένθουσιώδης ψυχή της υπερεχειλιζούσα από αισθήματα, τὰ όποια έγνωρίζεν ότι ήδύνατο να παρουσιάση υπό άρμονικήν μορφήν, ύπήρξεν ευτυχής από τότε, να φανερωθή. Διαδοχικώς ή "Ελένη Βακαρέσκου έδημοσίευσε: τήν "Ηουχον Ψυχήν, τόν Ραφφδόν Dombovista, τας Λάμψεις και Φλόγας, τρία ωραία βιβλία ποιημάτων, εις τὰ όποια μετ' όλίγον θά προστεθούν ό Αισθηματικός Κήπος και ένα μυθιστόρημα Μισή "Ασία. Το έργον αυτό θά γίνη αιτία εις τήν πατρίδα της πολλων κριτικων και αντιπαθειων, άλλ' αυτή ή ιδία όμολογεί με υπερηφάνειαν, ότι δεν τής άπαρέσκει να λιθοβοληται. Πολύ ευαίσθητος βλέπει τόν κόσμον ή "Ελένη Βακαρέσκου διὰ μέσου του αισθήματος, δεν ζή παρά με τήν συντροφίαν ανθρωπινων όντων προτιμώσκα από τήν φύσιν, ή όποια δεν εινε δι' αυτήν παρά στολισμός, τήν τέχνην ή όποια φέρει μαζή της κάτι ανθρωπινον.

Λεπτή, συχνά λυπημένη, αί έμπνεύσεις της έχουν τήν

μελαγχολία τους, από την ακριβή αλήθειαν των πραγμάτων όπου εκφράζονται.

Ποιήτρια ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου ἀγαπᾶ νὰ περιτριγυρίζεται ἀπὸ ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὴν πόλιν ὅπου μένει διαδοχικῶς μετὰ τὸ Βουκουρέστι καὶ τὴν Ρουμανικὴν ἐξοχὴν, τὸ σπιτί της εἶνε κέντρον ἐκλεκτῶν, ὅπου ἀπαγγέλλονται ποιήματα καὶ ὀμιλοῦν διὰ τὰς ὠραίας τέχνας. Ἡ ἔξυπνη συνομιλία της, ἡ θελακτική, ἡ λάμπουσα ἀπὸ ἐκφράσεις ὠραίας, δείχνει εἰς ποῖαν τιμὴν ἔχει τὴν ὠραίαν γλῶσσαν. Τὸ μικρὸν σαλόνι της, τὸ ὅποσον ἔχει ὅσον οἰκογενειακὴν, — τοὺς τοίχους του στολίζουσι σκιαγραφαί καὶ κολακευτικαὶ ἀφιερώσεις τῶν περισσοτέρων μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης, — φαίνεται μέγαλον, τόσο ὁ μάγος λόγος της γνωρίζει νὰ τὸ γεμίξῃ μετὰ μεγάλην ποιησιν καὶ ὠραίας ιδέας. Τὸ νὰ τὴν ἀκούῃ τις εἶνε καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ ἴδια κατὰ παράκλησιν τῶν ξένων της, κλείουσα, διὰ νὰ μὴν περισσοτέρον μετὰ τὸν ἑαυτὸν της, τὰ ὠραία μαῦρα μάτια της, ἀπαγγέλλει σιγὰ, σιγὰ τὰ ποιήματά της, μετὰ μελωδίαν ἐξαιρετικὴν καὶ γλυκαίαν, νομίζει κανεὶς ὅτι ἀκούει τὴν πατρίδα της νὰ τραγουδᾷ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ Κ. CURIE

Εἰς τὴν Σορβὸννην

Τὴν 24ην Ὀκτωβρίου ἤρχισε τὰ ἐφετεινά της μαθήματα ἡ μόνη γυναίκα, ἡ ὅποια κατέχει ἑδρὰν Πανεπιστημίου εἰς τὸν κόσμον, ἡ μεγάλη Curie, ἡ γυναίκα, ἡ ὅποια ἀνεκάλυψε τὸ ράδιον.

Ἡ περιέργεια τοῦ νὰ ἰδῇ καὶ ν' ἀκούσῃ κανεὶς διδάσκουσαν μίαν γυναίκα, ἡ ὅποια ἀνεβίβασεν εἰς ἱλιγγιώδες ὕψος ἐνεργείας τὴν παθητικὴν γυναικείαν φύσιν, μ' ἔφερεν εἰς τὰ ἐδώλια τῆς αἰθούσης τῆς Σορβόννης. Ἡ σήραγξ τοῦ Σερπλόν, ὁ ὑποσηκουάνειος σιδηρόδρομος, ἡ δὲν ἠξέυρω ποῖον ἄλλο τεράστιον ἔργον τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ὑπομονῆς, καμωμένον ἀπὸ χιλιάδας ἀνθρωπίνων χειρῶν καὶ δικαιοῶν μαζῶν, δὲν εἶνε τόσο ἀξιόθεατον, ὅσον ἡ γυναίκα ποῦ ἀνεκάλυψε τὸ ράδιον.

Ὅταν πέρυσιν ἔκαμε τὸ πρῶτόν της μάθημα, ἦλθον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ἄνδρες καὶ γυναῖκες — πρὸ παντὸς γυναικῆς — νὰ πεισθοῦν μετὰ τὰ μάτια των, ὅτι ἡ Curie εἶνε κυρία. Ἐφέτος εὐτυχῶς ἡ περιέργεια εἶχεν ὀλίγον ἐλαττωθῆ, οὕτως ὥστε κατωρθώθη νὰ βροῦμε θέσιν.

Ἡ Curie ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν, ὥραν 1 1/2 μετὰ μεσημβρίαν. Χειροκροτήματα εὐλαβείας τὴν ὑπεδέχθησαν. Ὑπεκλίθη ἐλαφρῶς.

Ταπεινὴ καὶ μαυροντυμένη — διότι πενθεὶ τὴν ἀπόλειαν τοῦ ἐπίσης μεγάλου συντρόφου της — ἀσχημη, ἀλλὰ συμπαθῆς ὅσον εἶναι αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες, αἱ ὅποια δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ εἶνε ὠραία, ἐλαφρῶς σλαβικῆς φυσιογνωμίας, μετὰ ἕνα ὑπερήφανον μέτωπον, σεμνοτάτη, ἀπλή, αὐστηρά, μόλις δίδουσα ὑπόψιν γυναικῶς ποῦ ζητεῖ θέσιν διδασκαλίσσης ἢ

διπλογράφου, ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ κάθε καμαριέραν, ἰδοῦ ἡ κυρία Curie.

Αὐτὴ εἶνε;

Αὐτή.

Καὶ ὅμως σὲ φοβίζει ὡς ὑποχθονία θεότης. Ἐὰν συλλογισθῆτε, ὅτι αὐτὴ εἰσεχώρησε βαθύτερα τῶν ἄλλων εἰς τὸ ἄπειρον, θὰ τὴν φοβηθῆτε. Ἄλλως τε ἡ ἐξαισία της ἀπλότης τὴν κάμνει διπλάσιως ἀξίαν προσκυνήματος.

Μόλις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἑδρὰν, προηγουμένων τῶν δύο Γάλλων ἐπιστημόνων βοηθῶν της, ἐστάθη δύο δευτερόλεπτα καὶ ἤρχισε. Δὲν ἔκαμε καμμίαν εἰσαγωγὴν. Δὲν εἶνε ρήτωρ. Ἐργάζεται διὰ τὸσον θετικὰ πράγματα, ὥστε δὲν ἔχει κενὸν νὰ εἴπῃ καμμίαν περιττὴν λέξιν! Ἦρχισε μετὰ τὸ μετρημένον ὕψος τῶν ἐπιστημονικῶν βιβλίων ὡς ἐξῆς:

— Εἰς τὸ ἐφετεινὸν μάθημα θὰ ὀμιλήσωμεν ἐν γένει διὰ τὰ ραδιοενεργητικὰ σώματα. Ἐν πρώτοις θὰ ἐκθέσωμεν ἐν συντόμῳ τὰ διάφορα φαινόμενα, τὰ ὅποια παρατηρήθησαν ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν. Ὀνομάζομεν ραδιοενέργειαν, τὴν ιδιότητα, τὴν ὅποια ἔχουν μερικὰ σώματα νὰ ἐκπέμπουν συνεχῶς καὶ σταθερῶς μίαν ἐνέργειαν, χωρὶς νὰ γνωρίζομεν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνεργείας ταύτης.

Κατ' αὐτὸν τὸν τροπὸν ἐξηκολούθησεν ἡγοῦσα ἡ ἀπαλή της φωνὴ εἰς σεμνὸν χαμηλὸν τόνον, ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἡ ὅποια ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἐπιστήμονας καὶ σπουδαστὰς ὅλων τῶν ἐθνῶν, κρατοῦντας σημειώσεις, μετὰ τὸ μολυβδοκόνδυλον καταδιῶκον νευρικῶς τὴν γοργὴν ὀμιλίαν της. Ἡ Curie ὀμιλεῖ ὠραία Γαλλικὰ, καὶ ταχύτατα, χωρὶς νὰ σκοντάψῃ ποθεν. Κῆποι καὶ ἰδικαιτέρα προφορὰ τοῦ α, τὸ ὅποσον παρατείνει, μόλις προδίδει τὴν Πολωνικὴν της ἐθνότητα. Ἡ διδασκαλία της εἶνε λιτὴ, διαυγής, σαφής. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της δὲν ἔχει καμμίαν ἔπαρσιν τῆς ἑδρας. Ἄν ἀκούσῃς ἀπὸ μακρὰν αὐτὸ τὸ ἤρημον καὶ συνεχὲς ρυθμικὸν τῆς γλυκαίας ὀμιλίας της, νομίζεις πῶς διηγεῖται πρὸς τοὺς δικούς της κάποιαν κλήν ἱστορίαν. Εἰς τὴν παράδοσιν αὐτὴν ἔκαμε δέκα περίπου πειράματα ραδιοενεργείας, διὰ νὰ δείξῃ τὰς παραδόξους δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ μυστηριώδους ραδίου.

Ὅταν ἔκαμε τὸ πείραμα δεικνῶν τὴν φωτιστικὴν δυνάμιν τοῦ ραδίου διέταξε νὰ πέσουν τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, ἡ αἴθουσα ἔγινε κατασκοτεινῆ, καὶ τότε μέσα εἰς τὸ πυκνὸν σκότος εἶδομεν ἕνα μικρὸν πρασινοκίτρινον φῶς...

Ἐνα μικρὸν φῶς, ποῦ μόλις φαίνεται...

Ἦτο τὸ φῶς τοῦ ραδίου.

Ὡ! ἀπὸ ποῦ μὰς ἔρχεται αὐτὸς ὁ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης;

Εἶνε ὑπερβολή, ἂν εἰπῶ ὅτι ῥίγος Παρακέλσου καὶ Φάουστ μὰς ἐτάραξε μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς αἰθούσης, ὅταν εἶδαμεν αὐτὸ τὸ λαμπύρισμ' ἢ ἀπροβάλλη μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ἄγνωστου; Τί εἶνε αὐτὸ τὸ φῶς; Εἶνε χαιρετισμὸς, ποῦ μὰς ἔρχεται ἀπὸ μακρὰν; Ἐχει ἀνοιχθῆ μιά τρύπα, μιά μικρὴ τρύπα μόλις, καὶ βλέπομεν πρὸς τὸν ἄλλον κόσμον; Τί γνωρίζομεν; Τί θὰ μάθωμεν; Τί μὰς περιμένει; Πότε; Μετὰ πόσον καιρὸν, μετὰ τὸν θάνατον πόσον ἀνθρωπίνων γενεῶν, θὰ ἀνοιχθῆ περισσοτέρον αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸν παράθυρον

ποῦ ἀνοίγεται διὰ τοῦ ραδίου εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐργαστήρια τῆς Φύσεως, καὶ τότε αὐτὸ τὸ μικρὸν πρασινοκίτρινον λαμπύρισμα, τὸ ὅποσον ὕψωνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ χεὶρ τοῦ Ἄγνωστου διὰ τῆς κυρίας Curie θὰ γίνῃ ἡ λυχνία μετὰ τὴν ὅποιαν θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν μεγάλην Νύκτα;

Πρὸς τὸ παρὸν γνωρίζομεν μόνον τοῦτο: Ὅτι ἕνα σῶμα, τὸ ὅποσον ἐπὶ ἑκτὸς ἔτη κατεδίωξεν ἡ κυρία Curie, ἕως ὅτου τὸ ἀνεκάλυψεν αὐτὴ πρῶτη, ἕνα σῶμα, τοῦ ὅποιοῦ τὸ δέκατον τοῦ γραμμαρίου στοιχίζει 6,000 φράγκα, αὐτὸ τὸ ὀνομαζόμενον ὀξυμῶρος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν λέξιν «Ράδιον» (ἐνῶ βλέπετε καταφανῶς ὅτι εἶνε «οὐ ράδιον») περιέχει μέσα του, ἄγνωστον πῶς, θερμότητα ἰδικὴν του καὶ φῶς ἰδικὸν του.

Χωρὶς νὰ κακολογήσω τὴν κύριαν Curie, σὰς πληροφορῶ ὅτι ἔχει καὶ αὐτὴ ἕνα χαριτωμένον ἐλάττωμα, τὸ ὅποσον εἶχε καὶ ὁ ἀείμνηστος μέγας σύζυγός της, ἀποθανὼν μάλιστα ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐλαττώματος. Εἶνε ὀλίγον ἀφηρημένη. Συνέβη δὲ νὰ τὸ ἀντιληθῶμεν καὶ αὐτὸ προχθές, ἀπὸ τὸ ἐξῆς ἐπεισοδίου:

Ἐκαμε πείραμα διὰ νὰ καταδείξῃ πῶς τὸ ράδιον καθίστη τὸν πέριξ ἀέρα εὐλεκτραγωγόν. Ἐπλησίασε λοιπὸν τὸ ράδιον εἰς τὸ ἠλεκτρόμετρον, καὶ τὸ ἠλεκτρόμετρον ἔδειξε τὸ πρᾶγμα. Μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Curie ἀφαιρέθησεν, ἐξηκολούθει νὰ κρατῆ τὸ ράδιον ἐπάνω εἰς τὸ ἠλεκτρόμετρον, καὶ ἐπομένως νὰ τὸ ἐπηρεάζῃ. Δὲν τὸ ἀντελήφθη.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ. Εἶπεν εἰς τὸν βοηθόν.

Ὁ βοηθὸς ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Μήπως δὲν ἀκούσατε; Εἶπεν ἀποροῦσα διὰ τὴν ἀκίνησιν του ἡ Curie.

— Ἦκουσα, ἀλλά...

— Τί συμβαίνει;

— Ἐλησημονήσατε ν' ἀπομακρύνετε τὸ ράδιον;

— Ὡ! μετὰ συγχωρεῖτε!

Ἡ Curie ἀπεμακρύνθη καὶ ἐγάλασε διὰ τὴν ἀφηρημάδα της.....

Ὁ ἀποθανὼν Curie ὁσάκις ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ ραδίου, εἶδεν πάντοτε τὴν πρῶτην θέσιν εἰς τὴν γυναικῶν του. Ἐνομίσθη ὅτι αὐτὸ ἐγένετο ἀπὸ ἀβρότητα, ἀλλὰ ὅταν ἔλειψεν ἐκεῖνος καὶ ἡ Curie ἔμεινε μόνη διδάσκουσα, ἀπεδείχθη ὅτι πράγματι ἡ τιμητικὴ θέσις ἀνήκει εἰς αὐτήν. Εἶνε ἐκτὸς ἀμφισβήτησεως, ὅτι εἰς αὐτὴν πρὸ παντὸς ὀφείλεται ἡ ἀνεκάλυψις, αὐτὴ ἐπέμεινε, αὐτὴ εἰργάσθη ἐννέα ἔτη, αὐτὴ ἐνεπνεύσε τὸν σύζυγόν της καὶ ἔφερεν μαζί τὸ ἔργον εἰς πέρας. Ὑπῆρξε μίαν διαφορετικὴν Λαίδην Μάκβεθ, ὀδηγοῦσα τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ ἄπειρον ἀγαθόν, εἰς μίαν μεγάλην νίκην. Αὐτὴ ἡ συνεργασία τῶν δύο συζύγων, οἱ ὅποιοι ἐγνωρίσθησαν ἐδῶ εἰς τὴν Γαλλίαν πτωχοὶ σπουδασταί, ἠγαπήθησαν καὶ ἠνωσαν τὴν τύχην των, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνδοξα ποιήματα τῆς συζυγίας εἰς τὸν κόσμον.

Ἄλλ' αἴφνης ἕνα χυδαῖον κάρρο ἐπῆλθεν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐσκότωσε τὸν Curie.

Ἡ γυναικῶν του ἔμεινε μόνη, καὶ τῶρα βαδίζει μόνη πρὸς τὴν λεωφόρον, τὴν ὅποιαν ἀνοίξαν οἱ δύο.

Ὅταν βλέπετε τὸ μαῦρον ταπεινὸν ροῦχὸν τῆς ἐπάνω εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς Σορβόννης, τὸ ἔμβλημα τοῦ μεγάλου πένθους δι' ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἐστερήθη, αἰσθάνεσθε κατὰ βαθύτερον ἀπὸ θλίψιν. Αὐτὴ ἡ χηρεία δὲν εἶνε κοινὴ. Ὁ θάνατος τοῦ Curie νομίζεις ὅτι ἦτο ἐνέδρα καὶ ἐκδίκησις τῆς φύσεως κατ' ἐκείνου, ὁ ὅποιος ἐτόλμησε νὰ τὴν κυττάξῃ βαθύτερα. Ἐνα κάρρο! τὸν ἐσκότωσε, μόλις ἀνεκαλύφθη τὸ ράδιον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δηλαδή, ὡς Πουλαινέλλας καὶ ὡς Φασουλῆς, παίζει μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸ Μοιραῖον.

Εἰς τὰς βιτρίνας τοῦ «Ματέν» ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκτεθειμένα τὰ κατορθώματα τοῦ καθηγητοῦ Μπορντάς, ὁ ὅποιος διὰ τοῦ ραδίου μετέβαλε κοινούς λιθοὺς «κορινθόν» εἰς τοπάζια καὶ ἀμεθύστους. Ἡ ἐπιστήμη διαμφισβητεῖ τὸ κατορθώμα. Ἐν τούτοις τὰ τοπάζια τοῦ Μπορντάς εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς κοινὴν θέαν, ἀπ' ἀπὸ τῶν βιτρίνας τοῦ «Ματέν» πρὸς κοινὸν σκάνδαλον καὶ ἐπιθυμίαν...

Σ. Παπαντωνίου.

(Ἀπὸ ἀνταπόκρισιν πρὸς τὸν «Ταχυδρόμον»)

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Ἄλλ' αἱ περιποιήσεις καὶ τοῦ γιατροῦ καὶ τῆς αὐτοσχεδίου νοσοκόμου ἐπῆγαν χαμέναι. Ἡ Ἄννα ἐξηκολούθει νὰ τρέμῃ, νὰ εἶναι παγωμένη καὶ χλωμὴ καὶ τὰ μάτια της νὰ τρέχουν ὡς βρύσες ἀστείρευτες. Ἡ ταχυκαρδία της εἶχεν ἐπαναληθῆ ζωνρά, ἀκράτητος, καὶ ὁ ἰατρός, ἀνήσυχος πραγματικῶς, διέταξε τὴν ὑπερτίαν νὰ φωνάξῃ ἐπάνω τὸν Στέφανον. Ἴσως αὐτὸς, ὁ ὅποιος ἐγνώριζε καὶ παρακολούθει τὴν κόρην πρὸ ἐνός περιπού μηνός, ἠμποροῦσε καλλίτερα νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὕρισκτο.

Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ Στέφανος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Ἀμαλίαν ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀνήσυχου καὶ τρομαγμένου. Ἡ Ἀμαλία ἐγονάτισεν ἀμέσως ἐμπρὸς εἰς τὸ κρεβάτι τῆς Ἄννας καὶ ἤρχισε νὰ τὴν χαδεύῃ καὶ νὰ τὴν περιποιῆται ὡς μικρὸ παιδί.

Καλέ, μὰ τί ἐπαθεν; Ἦταν τόσο καλὰ, ποῦ ἐπίστευα ὅτι ἡ Κηφισσιὰ εἶχε κάμει σωστὸ θαῦμα. Ἀλλὰ διὰ μίαν ἐσταμάτησεν, ὡς νὰ ἐγένετο ἕξαφνα φῶς μέσα εἰς τὸ πνεῦμά της. Ἐσηκώθη ἀμέσως, ἐπῆρε τὸν Στέφανον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε πλησίον τῆς Ἄννας. Ἐξέτασέ τὴν λοιπὸν ἐσύ, τοῦ εἶπε μετὰ παράδοξον τόνον φωνῆς. Εἶσαι ὁ γιαντρός της, ποῦ πάντοτε ἐνόησες τὴν κατάστασιν της καὶ πάντοτε τὴν ἐβοήθησες.

Ὁ γέρον ἰατρός παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὸν Στέφανον. Ἐγὼ ἀρχίζω νὰ μὴν ἐνοῶ τίποτε, τοῦ εἶπε σιγὰ σιγὰ, ἐνῶ ἀπεμακρύνετο. Ἡ Ἀμαλία ἐπλησίασε καὶ πάλιν. Ἄννα, παιδί μου, εἶπε, πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ γείνης καλὰ, γιὰτὶ ἡ ἀδελφὴ μου στενοχωρεῖται τόσο νὰ σὲ βλέπῃ ἄρρωστη, ὥστε φοβοῦμαι ὅτι θὰ πάρῃ αὐριο τὸν Στέφανον νὰ φύγουν. Καὶ θὰ μὰς ἀφήσουν ὀλομόναχες...

Ἡ κόρη ἔγινε κατακόκκινη, εὐθὺς ποῦ ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐστρεψε παραγμένη τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν νέον ὁ ὅποιος τὴν ἔβλεπε μετὰ πολλὴν συμπάθειαν.

αυτός εξαφνα, ο οποίος και ως ιατρός της θα παρηκολούθει όλα τα συμπτώματα και τα φυσικά και τα ψυχικά της καταστάσεώς της και ο οποίος θα ήμπορούσε να προλαμβάνη και αυτά και εκείνα. Θα ήτο τόσο γλυκερά, τόσο ευχάριστη και δι' αυτόν ή φίλιν του αγαθού, του άθώου, του ευγενικού αυτού πλάσματος, το όποιον τόσον διέφερε από όλον τον άλλον κόσμον! Και με την σκέψιν αυτήν και την χαράν όπου ήσθάνθη, έσφιγξε δυνατότερα, πολύ δυνατότερα το χέρι της κόρης, ή οποία εξαφνα άνεστέναξε και έκινήθη κάπως.

Κοιμάσαι; Άννα, ήρώτησεν ο Στέφανς, πλησιάζων το πρόσωπόν του εις το ιδικό της τόσο, ώστε εκείνη ήσθάνθη να την θερμαίνη ή πνοή του. Και ήτο τόσο, με τόσο ευτυχής, ώστε από τον φόβον μήπως όνειρεύεται, δέν έτόλμησε, δέν είχε την δύναμιν να άπαντήση. Έπειτα, ένόσω δέν ώμιλοῦσε, ένόσω έφαινετο κοιμωμένη, ή θερμή πνοή του νέου εξακολουθούσε να της χαδεύη το μέτωπον και τα μάτια και το στόμα και να σκορπίζη μίαν άνέκφοραστον ευχαρίστησιν και ευτυχίαν εις όλον το είναι τις.

Άλλ' εκείνος ήθελε να πεισθῆ, αν εξύπνησε. Έβιάζετο να την καθησυχάση, να της ειπῆ ότι, εαν ήθελε, θα έγινετο φίλος της, ένα είδος άδελφού μεγαλύτερου και τρυφερού, ο οποίος θα την αγαπούσε και θα την έπροστάτευε και θα την ώδηγοῦσεν εις την ζωήν.

Και δι' αυτό έσφιξε και πάλιν περισσότερο το χέρι της, ένῳ με το άλλο της εθώπευε τα μαλλιά της και εις το στότος εξητοῦσε τα μάτια της δια να πεισθῆ, εαν κοιμάτο.

Τί θέλετε, έψιθύρισεν ή κόρη, ή οποία έννόησεν ότι έπρεπε να άπαντήση εις την άφωνον εκείνην έρώτησιν;

Θέλω να μου ειπῆς πρώτα, αν αισθάνεσαι καλλίτερα, Άννα, και έπειτα να με βοηθήσης να εξηγήσω πῶς άρρώστησες πάλιν εξαφνα, ένῳ πριν ήσουν τόσο καλά. Μόνο αν με βοηθήσης να καταλάβω καλά τί έχεις και να κάμω σωστήν διάγνωσιν, θα μπορέσω και εγώ να σοῦ αποδώσω την υγείαν σου, το καλλίτερο πράγμα, το όποιον ύπάρχει εις τον κόσμον, Άννα. Και πρέπει να αποκτήσης έντελῶς την υγείαν σου, Άννα, γιατί το θέλω πολύ, το επιθυμῶ εγώ, ο οποίος είμαι φίλος σου, άδελφός σου, και ο οποίος θα κάμω ὅ,τι είμπορῶ για να σε βοηθήσω, για να σε προστατεύσω εις την ζωήν. Θέλω, Άννα, θέλω, ακούεις, να γίνης καλά, έντελῶς καλά. Αυτό θα είνε δόξα μου και μεγάλη χαρά, ή πρώτη μου άρρωστη, πριν ακόμη να γείνω γιατρός, να θεραπευθῆ από μένα.

Θα γείνω καλά, σὰς το ύπόσχομαι, αν αυτό εξαρτάται από την θέλησίν μου.

Ω! ναί! Εις το είδος αυτό της άρρώστειας σου, ο άρρωστος με την θέλησίν του, μπορεί να κάμη περισσότερα και από τον καλλίτερο γιατρό και από κάθε φάρμακον.

Άφησε λοιπόν έντελῶς την θέλησίν σου εις την ιδικήν μου και θέλε, σκέπτου, κάνε, αισθάνου ὅπως θα σοῦ ειπῶ εγώ. Έχε έμπιστοσύνην. απόλυτον εις έμένα, Άννα, ὄχι μόνον ὡς γιατρόν, άλλ' ὡς να ήμουν στενώτατος συγγενής σου, ὡς να αντιπροσώπευα και μητέρα και πατέρα και άδελφούς και φίλους.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ 24

Ήρχισαν από μνηός πλέον τακτικά εις το επί της οδού Όμηρου, αριθ. 24, νέον οίκημα της Σχολής, το όποιον και ὡς ευρυχωρία και ὡς άνεσις και ὡς υγιεινή ανταποκρίνεται τελείως εις τον προορισμόν του.

Έξαιρετικῶς δ' έφέτος αἱ έγγραφαί θα εξακολουθήσουν και τον Νοέμβριον δια τὰς μαθητρίκας του ιδιαιτέρου τμήματος, δι' ὅλας ὅσας επιθυμοῦν να συμπληρώσουν την οικιακήν άντροφήν των και να μάθουν κάθε τέχνην, ή οποία βοηθεῖ εις την άπλοποίησιν τῶν οικιακῶν δαπανῶν και άντακουφίζει τον προϋπολογισμόν του σπιτιοῦ.

Η κοπτική και ραπτική φορεμάτων, το σίδερον, το μπάλωμα και τα καπέλλα διδάσκονται εις το τμήμα τουτο κατὰ τὰς πρωϊνάς ὥρας, εις τρόπον ὥστε αἱ μαθήτρίαι εἶναι ελευθέραι να διαθέτουν ὅπως θέλουν τὰς απογευματινάς των ὥρας. Η μηχανική πάλιν διδάσκεται δύο φορές την εβδομάδα κατὰ τὰς μεταμεσημβρινάς ὥρας από τὰς 2 1/2 — 5 και κάθε κυρία ή κόρη καθώς και κάθε υπηρέτρια δύναται εις έκκστον μάθημα να διδάσκεται την εκτέλεσιν ενός φαγητοῦ και ενός γλυκύματος.

Δια της καμαριέρας το σίδερον διδάσκεται το άπόγευμα, ὁπόταν συνήθως αὔται έχουν ὥρας ελευθέρας να διαθέσουν ὅπως κατάρτισθουν τελειότερον. Έν τέλει αἱ τακτικά μαθήτρίαι, αἱ προωρισμέναι να μάθουν μίαν οίανδήποτε τέχνην δια να ζήσουν φοιτοῦν τακτικά από το πρωί εως το βράδυ, διδασκόμεναι συγχρόνως ὅλα τα μαθήματα, τα όποια τείνουν εις τελειοποίησιν της κόρης ὄχι μόνον ὡς τεχνητρίας, άλλὰ και ὡς οικόδεσποίνης και μητέρας.

Εις το επί της οδού Όμηρου, αριθ. 24, κατ΄στημα της σχολής εκτίθενται καθ' έκαστην πρὸς πώλησιν ασπρόρρουχα έτοιμα, φορεματάκις, και ποδιές μικρῶν, εἶδη διάφορα μεγάλων, καπέλλα, άνθη τεχνητά, διάφορες κονσέρβες της κουζίνας, σιρόπια, μπισκότα τσακιοῦ. Όλα αυτά, έργα τῶν μαθητριῶν της σχολής, κατασκευασμένα με πᾶσαν δυνατήν τελειότητα πωλοῦνται εις τιμὰς πολὺ κατωτέρας τῶν καταστημάτων. Επίσης παραγγέλλονται ὅλα τα άνω εἶδη, με ὠρισμένην προθεσμίαν παραδόσεως, ὡς και προικες, φορέματα, έτανοφορία, εἶδη παιδικά, tailleur, άνθη τεχνητά, κομψοτεχνήματα δια δῶρα, στέφανα κηδειῶν, εν μιᾷ λέξει κάθε πράγμα χρήσιμον και αναγκαιον εις εις κάθε οικόγενειαν. Δια περισσοτέρας εν γενει πληροφορίας εις το κατ΄στημα της Σχολής : Όδος Όμηρου αριθ. 24.

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προκειμένου περι της υγείας και της καλλονής, ή λήψις παντός μέτρου προφυλακτικού επιβάλλεται. Δέν πρέπει συνεπῶς να μεταχειρίζεσθε τα διάφορα κοσμητικά, ὡν μόνον το ὄνομα ήχει καλῶς και τα όποια συχνάκις περιέχουν λιπαράς ή ὑπόπτους ουσίας. Δέν να ζητῆτε πάντοτε προϊόντα, ὡν ή φήμη εἶνε γνωστή, ὡς ή Κρέμ SIMON τῶν Παρισίων, άνκαλυφθεῖσα τῷ 1860, δια την όποίαν ή πείρα απέδειξεν, ὅτι εἶνε το ἄριστον τῶν μέσων πρὸς δικτήρησιν του προσώπου, της λευκότητος και ελαστικότητος του δέρματος.